

Fragment de l'escena segona de l'acte cinquè

William Shakespeare

Otel·lo (*Mirant Desdèmona, adormida.*)

És la causa, és la causa, ànima meva:
no me la féssiu dir, castes estrelles.
És la causa. Però no li vull sang,
ni esquinçar-li la pell de neu blanquíssima,
fina com l'alabastre d'un sepulcre...
Ha de morir, però, i l'engany amb ella.
Apaga el llum, per apagar la llum.
Si et sufoco, ministre de la flama,
et puc tornar de nou la llum d'abans,
si me'n desdic; però un cop tu apagada,
superb model de la natura excelsa,
no sé on crema la flama prometeica
que et torni el foc. Si et vull collir la rosa,
ja no li puc donar nova creixença;
i es marcirà. L'he d'olorar a la branca.

La besa.

Ah, alè flairós, que quasi fas trencar
l'espasa a la justícia. Un altre, un altre.
Sigues, bo i morta, així, i et mataré
per després estimar-te. Un altre, l'últim.
Dolçor fatal com cap. Em vénen llàgrimes,
però cruels: aquest dolor és diví...
fereix allà on estima. Ja es desperta.

SHAKESPEARE, William. *Otel·lo*. Traducció de Miquel Desclot. Per al Teatre Lliure de Barcelona, 2006.

Traduït per Miquel Desclot